

[Udenrigsministeren.]

og som refererede til noget, generalsekretæren for De Forenede Nationer, Tryggve Lie, skulle have udtalt. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at advare det ærede medlem hr. Aksel Larsen imod at tro for meget på, hvad der står i bladet „Land og Folk“, idet det viser sig, at det meget ofte er urigtigt og vildledende. Hvad Tryggve Lie har sagt om regionale pagter, skal jeg med formandens tilladelse citere. Først en udtalelse, han fremsatte for en måneds tid siden, den 11. februar, hvor han sagde:

„Jeg har ikke til hensigt at kommentere nogen enkelt af de mange regionale alliancer og aftaler, der er indgået siden krigens afslutning, men blot sige følgende om regionale ordninger i al almindelighed: De Forenede Nationers pagt giver anledning til, at der bliver dannet regionale ordninger, som er underordnet De Forenede Nationer. Pagten anerkender også medlemsstaternes selvfølgelige ret til individuelt og kollektivt selvforsvar, hvis sikkerhedsrådet undlader at handle.

Regionale ordninger kan være et meget nyttigt element i udbygningen af et FN-system for kollektiv sikkerhed, forudsat at de anerkender pagtens overhøjhed. Ingen regional ordning kan nogen sinde blive en tilfredsstillende erstatning for De Forenede Nationer. Hvis folk i almindelighed begyndte at godkende alliancer som erstatning for en ægte verdensomfattende kollektiv sikkerhed, da ville håbet om varig fred være i stor fare.

Jeg håber derfor, at hvad der nu måtte blive gjort på regionalt grundlag af nogle af medlemsstaterne, vil blive gjort på en sådan måde, at det styrker og ikke svækker De Forenede Nationer.“

Endvidere fremsatte Tryggve Lie en udtalelse, som muligvis er den, der ligger til grund for fremstillingen i „Land og Folk“; jeg er ikke sikker på det, jeg har den i en anden udgave, fra et af de mest ansete blade i Amerika. Ifølge dette blad skulle Tryggve Lie på en pressekonference være blevet spurgt, om han troede, at Atlanterhavstraktaten var nødvendig, for at De Forenede Nationer skulle være tilstrækkeligt til at holde verdensfreden. Hertil svarede Tryggve Lie:

„De Forenede Nationer har ikke appa-

rat til at holde freden. Vi har ingen militære styrker under De Forenede Nationers sikkerhedsråd, men vi har en overvældende moralsk styrke, som har ført til fred i 13 tilfælde, derunder så vanskelige tilfælde som Palæstina og Kashmir. Jeg vil ikke sige, at løsningen har været tilfredsstillende i alle tilfælde, men vi har forhindret krig i hvert af dem.“

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen omtalte episoder som krigsårsag og hævdede, at der fandtes mange episoder, som havde ført til krig. Jeg havde nævnt en, nemlig overfaldet på den amerikanske kanonbåd i Kina, der var en krigerisk angrebshandling, som imidlertid blev bilagt, uden at der udløstes krig. Så var det, at det ærede medlem nævnte, at andre episoder havde ført til krig, f. eks. den med slagskibet „Maine“ i 1898, der havde foranlediget krigen mellem Amerika og Spanien. Jeg har ikke bestridt, at episoder kan føre til enten krig eller ikke krig. Jeg havde kun i min tankerække, som jeg udviklede i går, nævnt et tilfælde, hvor en episode af militær karakter ikke førte til krig, og det gjorde jeg, da jeg talte om pagtens anvendelsesområde og sagde, at man snarest kunne spørge, om sikkerheden efter Atlantraktaten ikke gik lovlig vidt, når den efter ordene omfatter væbnet angreb også på skibe og flyvemaskiner.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen er overbevist om, at Atlanterhavstraktaten ikke har fredelige hensigter, at den ikke stemmer med De Forenede Nationers pagt, og at den spænder over aggressive formål. Det ærede medlem citerede forskellige amerikanske udtalelser af blade af noget forskellig anseelse og udtalelser af amerikanske politikere. Den samme metode brugte det ærede medlem i fjor under drøftelsen af Marshallhjælpen, da han overfor mig ved hjælp af sådanne individuelle udtalelser i De Forenede Stater ville bevise, at Marshallhjælpen var knyttet til politiske betingelser eller havde endog militære forudsætninger. Nu citerer det ærede medlem atter sådanne udtalelser fra Amerika. Forholdet er jo det, at i Amerika har enhver lov til at sige, hvad han har lyst til, ligesom her i landet. Enhver har også i Amerika lov til at sige, hvad han vil, selvom det er det rene vrøvl; dette gælder også her i landet. Når påstand står overfor påstand, kan det naturligvis